

немъ, ние всегжде срѣщяхме картини на миренъ и както се намъ струваше, задоволенъ животъ. Мисълта заради ужаситѣ на войната излѣзваше отъ умътъ ни, но не за дълго врѣме; — позабравимъ малко нѣщо а че послѣ пакъ ни дойде на умъ възможността да ни нападнатъ, ако не войски, то поне нѣкоя разбойническа чета, която би могла да ни направи много зло, особено въ врѣме на почивка, когато уморени отъ ходенъето и отъ горещината, распрѣснжли сме се около пѣтьтъ, налѣгали сме по хубавата мека трева на сѣнка подъ дърветата, та сме заспали дълбокъ сънъ . . . Не би се скоро пробудили; така също ако бѣше се случила тревога не би сварили да съберемъ конетѣ, които бѣха разпрѣгнати и пустнати да пасѣтъ.

Идваше ми на умътъ, да нападнѣтъ сега десетъ-двадесетъ башибозуци отъ разни страни върху нашия лагеръ, да грѣмнѣтъ нѣколко пѣти, — и тѣ ще направятъ таквось смущение, щото нашата стража щѣше да бѣде истребена прѣди да помисли да си трѣси орѣжието. А ние, както вече казахъ, нѣмахме съвсѣмъ орѣжие; ние като членове на обществото на червения Кръсть, нѣмахме нужда отъ него, понеже се считахме гарантирани съ знакътъ на кръста, който имаме вързанъ на ржката си. Но понеже ние сме въ Турция и имаме работа съ Турцитѣ, които не припознаватъ никакви международни съглашения, заради това би трѣбало въ настоящата война, чини ми се, да бѣдемъ сички въорѣжени, безъ да изключаваме даже и сестритѣ на милосердието. Мислѣх дори, че на послѣднитѣ бѣше още по-потрѣбно оружие, ако не за да се защищаватъ, а то поне за самоубийство въ нѣкои крайни минути.